Lieta Nr.129046814/21

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2014.gada 8.oktobrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese L.Podoļska rakstveida procesā izskatot /pers. A/ (turpmāk - iesniedzēja), personas kods /personas kods/ sūdzību par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes (turpmāk - iestāde) 2014.gada 10.februāra lēmumu Nr.26,

konstatēja

2013.gada 15.novembrī iesniedzējai sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols - lēmums Nr.PF033803 par to, ka 2013.gada 15.novembrī plkst.15.40 Rīgā, iesniedzēja vadīja transportlīdzekli /TL marka/, reģistrācijas numurs /Nr./ pa Dzirnavu ielu no Satekles ielas puses Gogoļa ielas virzienā, kam nav veikta valsts tehniskā apskate, pārkāpjot Ceļu satiksmes likuma 18.panta 2.punktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{24}panta pirmajā daļā, iesniedzējai uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā (lietas 19.lapa). Protokolu - lēmumu Nr.PF033803 iesniedzēja pārsūdzēja un ar iestādes 2014.gada 10.februāra lēmumu Nr.26 nolemts 2013.gada 15.novembra protokols - lēmums Nr.PF033803 atstāts negrozīts, sūdzība noraidīta, nosakot iesniedzējai naudas sodu EUR 55 apmērā (lietas 7.-13.lapa).

2014.gada 12.martā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta iesniedzējas sūdzība par iestādes 2014.gada 10.februāra lēmumu Nr.26.

Sūdzībā iesniedzējs norāda, ka Latvijas APK 286.panta pirmā daļa nosaka, ka sūdzību vai protestu par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu augstākā iestāde izskata rakstveida procesā 30 dienu laikā pēc sūdzības vai protesta saņemšanas, bet lietās par satiksmes noteikumu pārkāpumiem - pēc visu lietas materiālu saņemšanas. Iesniedzēja vēlas noskaidrot, kāds bija iemesls tik ilglaicīgai lietas novilcināšanai no iesnieguma saņemšanas 2013.gada 21.novembrī līdz 2014.gada 7.janvārim, iesniedzēju neinformējot par iesnieguma tālāku virzību vai pārsūtīšanu atbildīgajai institūcijai.

Sūdzībā iesniedzēja norāda, ka 2014.gada 8.janvārī ir pieņemts dienesta ziņojums no jaunākā inspektora Valsts amatpersona, kura saturu iesniedzēja nav izlasījusi, jo uzskata, ka intensīvā darbā strādājoša valsts amatpersona nevar atcerēties pusotra mēneša vecus notikumus detalizēti par vienu konkrētu darba dienu.

2014.gada 13.janvārī iesniedzēja tika uzaicināta ierasties klātienē VP GKPP SDP papildus paskaidrojuma sniegšanai, kur papildus rakstiski pievienojusi materiālu un norādījusi, ka protokola Nr.PF033803 sastādīšanas dienu detaļās neatceras. Inspektors Valsts amatpersona (uzvārds iesniedzējai tika nosaukts mutiski, tāpēc pieļauj gramatiskas neprecizitātes amatpersonas vārda un uzvārda atšifrējumā) iesniedzēju informējis, ka gala lēmums tikšot pieņemts iesniedzējas lietā 2014.gada 7.februārī. Uz iesniedzējai atsūtītā lēmuma ir rakstīts 2014.gada 10.februāris. Lēmumā secināts, ka lietā nav strīda par to, ka 2013.gada 15.novembrī plkst.15.40 transportlīdzeklis /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ tika vadīts Rīgā, pa Dzirnavu ielu no Satekles ielas puses Gogoļa ielas virzienā bez veiktas tehniskās apskates. Pret šādu apgalvojumu iesniedzēja iebilst, jo uzskata, ka nav jāstrīdas lietā, kura nav konstatējama un par kuru ir procesuāli nepareizi aizpildīts protokols no iespējams valsts amatpersonas puses vai kuru sastādījusi cita persona. Turklāt iesniedzēja nevar apgalvot, ka šajā dienā pārvietojusies minētajā distancē, joprojām uzskata, ka protokols Nr. PF033803 ir anulējams, jo tajā ir pieļauti rupji pārkāpumi, protokols nav sastādīts atbilstoši spēkā esošiem normatīvajiem aktiem, jo saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{2}panta pirmās daļas 2.punktu protokolā ir jānorāda amatpersonas, kas uzlikusi sodu, vārdu un uzvārdu. Protokolā amatpersonas vārds un uzvārds nav norādīts vispār, nav minēts arī ieņemamais amats. Pie administratīvās atbildības saucamai personai ir tiesības zināt, kas attiecīgo lēmumu ir pieņēmis un/vai personai, kas protokolu ir sastādījis vispār bija tiesības to darīt.

Latvijas APK 286.panta otrajā daļā noteikts, ka augstākā iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību. Uzskata, ka lēmuma likumība un pamatotība nav pārbaudāma, jo savā pirmajā iesniegumā nav minējusi, ka lēmuma pieņemšanas dienā pārvietojusies ar minēto transportlīdzekli, šo dienu detalizēti atcerēties nespēj savukārt, it kā protokolu sastādījušais jaunākais inspektors Valsts amatpersona, sastādītajā protokolā nav norādījis sevi kā protokola sastādītāju. Iesniedzējai nav iespēju pārliecināties, ka minētā amatpersona tiešām šajā dienā konkrētajā vietā un laikā šo protokolu sastādīja. Tas, ka /pers. E/ šī diena bija darba diena, nevar kalpot par apgalvojumu, ka konkrētajā brīdī tieši viņš ir atradies konkrētajā vietā. Turklāt no iesniedzējas iesnieguma saņemšanas ir pagājis pārāk ilgs laiks, lai jebkādi papildus paskaidrojumi būtu detalizēti precīzi.

Lēmumā ir rakstīts, ka VP GKPP SDP uzskata, ka iesniedzējas administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PF033803 kopijā pieļautā neprecizitāte nav tāda, kas ļautu apšaubīt visa protokola tiesiskumu, jo viņai bija iespēja saprast, kas sastāda minēto protokolu, kā arī šaubu gadījumā varēja uzdot jautājumus tā sastādītājam. Pēc šī apgalvojuma iesniedzējai nav skaidrs, kā tieši iesniedzējai bija iespēja saprast, kas sastāda minēto protokolu un savā iesniegumā ir norādījusi, ka papildus jautājumus uzdevusi, bet atbildi nav saņēmusi. Turklāt nav pierādāms, ka /pers. E/ spiedogs bija uzspiests arī uz protokola oriģināla. Pieļauj, ka pēc tam varēja būt notikusi dokumenta papildināšana, pielabošana un sakārtošana, atbilstoši kā tas no amatpersonas tiek prasīts. Lūdz tiesai pārskatīt lēmumu Nr.26 un atzīt par spēkā neesošu protokolu Nr.PF03380 (lietas 5.lapa).

Ar 2014.gada 17.marta Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesneses lēmumu iesniedzējas sūdzība pieņemta. Līdz tiesas noteiktajam termiņam - 2014.gada 17.aprīlim no lietas dalībniekiem nav saņemti lūgumi izskatīt lietu tiesas sēdē, nav pieteikts noraidījums tiesnesim, nav saņemti lietas dalībnieku paskaidrojumi vai lūgumi.

Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanas un sūdzību izskatīšanas kārtību rajona (pilsētas) tiesā regulē Latvijas APK normas un tieši divdesmit trešā „a" nodaļa.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;
4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;
6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;
7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Iepazīstoties ar iesniedzējas sūdzību, tiesnese atzīst, ka lietā pastāv strīds par to, vai iesniedzēja vadīja transportlīdzekli protokolā norādītajā vietā un laikā, vai iesniedzēja ir pamatoti saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas APK 149.^{24}panta pirmo daļu, par tāda transportlīdzekļa izmantošanu ceļu satiksmē, kuram noteiktajā termiņā nav veikta valsts tehniskā apskate, vai administratīvā pārkāpuma protokolā pieļauti būtiski trūkumi, kā arī par to, vai iesniedzējai tika izskaidrota administratīvais pārkāpuma būtība un pie administratīvās atbildības saucamās personas tiesības un pienākumi.

Atbilstoši Latvijas APK 149.^{24}panta pirmajai daļai (redakcija 25.10.2013. - 31.12.2013.) par tāda transportlīdzekļa izmantošanu ceļu satiksmē, kuram noteiktajā termiņā nav veikta valsts tehniskā apskate, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no četrdesmit līdz astoņdesmit latiem.

Latvijas APK 149.^{24}panta pirmajā daļā (redakcija no 03.07.2014.) noteikts, ka par tāda transportlīdzekļa izmantošanu ceļu satiksmē, kuram noteiktajā termiņā nav veikta valsts tehniskā apskate, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no piecdesmit pieciem līdz simt divdesmit *euro*.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 18.panta 2.punktu ar transportlīdzekli aizliegts piedalīties ceļu satiksmē, kā arī iebraukt Latvijā šādos gadījumos: nav saņemta atļauja piedalīties ceļu satiksmē, arī ja nav veikta transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 4.punktu ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus[..].

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, pārbaudot iestādes 2014.gada 10.februāra lēmuma Nr.26 pamatojumu, tiesnese atzīst, ka iestāde ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tiesa iestādes pamatojumu atzīst par pareizu un pietiekamu, tāpēc saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas iestādes motivācijai un to neatkārto.

Neskatoties uz to, ka iesniedzēja neatzīts savu vainu pārkāpuma izdarīšanā, tiesnesei tāpat kā iestādei nav pamata neticēt policijas darbinieka /pers. E/ ziņojumā (lietas 23.lapa) norādītajam apstākļu izklāstam par pārkāpuma faktiskajiem apstākļiem, kas sastādīts pamatojoties uz ziņām par faktiem, ko policijas darbinieks ieguva, pildot savus tiešos darba pienākumus. Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (*Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedums lietā AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedums lietā Nr.666-05/5*).

Tiesa atzīst, ka policijas darbinieks /pers. E/ ir rīkojies atbilstoši savai kompetencei un pilnvarām, jo lietā nav konstatēti apstākļi, kas norādītu uz policijas darbinieka prettiesisku rīcību, ieinteresētību sniedzot nepatiesu informāciju, nolūkā aprunāt iesniedzēju, nepatiesi norādot uz viņa vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Turklāt saskaņā ar Latvijas APK 243.panta otro daļu iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības[..]. Savukārt saskaņā ar Latvijas APK 243.panta vienpadsmito daļu ziņas vai fakti, ko kompetentās iestādes amatpersonas ieguvušas, īstenojot šīs iestādes darbību regulējošajā likumā noteiktās pilnvaras, ir pieļaujami kā pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietvedībā, ja šīs ziņas vai faktus iespējams pārbaudīt administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros.

Tāpat atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Latvijas APK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamen t a 2007.gada 24.maija sprieduma lietā Nr. SKA-219/2007 11.apakšpunkts*).

Ņemot vērā minēto, tiesnese atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir atsaukusies un izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus un pamatoti konstatējusi, ka ir objektīvi apstiprināts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts un tā izdarīšanas apstākļi, kā arī ir pilnībā pierādīts administratīvā pārkāpuma sastāvs, proti, ka iesniedzējas transportlīdzeklis /marka/, reģistrācijas numurs /Nr./ administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā tika izmantots ceļu satiksmē, lai gan transportlīdzeklim noteiktajā termiņā nav veikta valsts tehniskā apskate (lietas 20.-23.lapa). Līdz ar to iesniedzēja ir pārkāpusi Ceļu satiksmes likuma 18.panta pirmās daļas prasības, par ko pamatoti saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{24}panta pirmās daļas.

Kā arī tiesnese iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē procesuālo tiesību normu, kas regulē administratīvās pārkāpuma lietas lietvedību un izskatīšanas kārtību pārkāpumus, kas būtu par pamatu iestādes lēmuma atcelšanai. Kā norādīts policijas darbinieka ziņojumā, notikusi saruna starp iesniedzēju un policijas darbinieku par administratīvā pārkāpuma būtību. Kā redzams no administratīvā pārkāpuma protokola, iesniedzējai ir izskaidrotas Latvijas APK 260.pantā noteiktās pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības un pienākumi, par ko iesniedzēja ir parakstījusies. Turklāt administratīvā pārkāpuma protokolā redzami tā sastādītāja dati un iestāde, kurā iesniedzama sūdzība. Iesniedzēja ir izmantojusi savas tiesības pārsūdzēt gan 2013.gada 15.novembra protokolu - lēmumu Nr.PF033803, gan iestādes 2014.gada 10.februāra lēmumu Nr.26. Tādejādi tiesa sūdzībā norādītos iebildumus par pierādījumu esamības trūkumu un procesuālajiem pārkāpumiem vērtē kā nepamatotus. Tāpat iestāde savā lēmumā ir izvērtējusi iesniedzējai uzliktā soda mēra pamatotību un samērīgumu izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesa atzīst par atbilstošu administratīvā soda mērķim.

Atbilstoši Latvijas APK 289.^{12}panta otro daļu, rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:
1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;
2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;
3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;
4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Pie šādiem apstākļiem, tiesnese atzīst, ka iesniedzējas sūdzība ir noraidāma, savukārt iestādes 2014.gada 10.februāra lēmums Nr.26 ir atstājams spēkā.
Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 238.pantu, 243.pantu, 243.[1]pantu, 244.pantu, 289.[6]pantu, 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu, 289.[13]pantu, 289.[17]pantu, 289.[18]pantu, tiesnese

nosprieda

noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes 2014.gada 10.februāra lēmumu Nr.26.
Atstāt negrozītu Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes 2014.gada 10.februāra lēmumu Nr.26.
Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese L.Podoļska